

kommissionerne i de enkelte Amter lader afstikke Grænserne for, hvor der skal være fredet, og hvor der ikke skal være fredet, og hvorvidt der overhovedet skal fredes osv., idet Landvæsenkommissionerne i saa Fald utvivlsomt bør tiltrædes af sagkyndig Medhjælp. Fremdeles mene vi, at der af Staten bør organiseres et Politi, som vaager over, at der hersker Fred paa Kysten; vi antage heller ikke, at det vil være forbundet med nogen særledes Bekostning; vi have jo i Forvejen Krydstoldvæsenet, som bevæger sig rundt i vore Farvande, og vi have Fiskeriinspektionen. Vi skønne derfor ikke, at der kan være noget til Hinder for, at disse Institutioner faa en udvidet Myndighed, saaledes at de ogsaa paa deres Vej over Søterritoriet have at paase, at al Ting gaar til paa Kysten, saaledes som det bør gaa til. Vi mene derfor, at det vilde være rigtigst, at det høje Ting henstiller til vedkommende Minister at ville tage denne Sag i sin Haand og gøre det ud fra de af mig her antydede Synspunkter. Det er i Henhold hertil, at vi foreslaa Tinget at vedtage en saalydende Dagsorden:

„Idet Landstinget opfordrer Regeringen til, om muligt allerede i næste Rigsdagssamling, at fremsætte et Forslag til en Lov, hvorefter der ved offentlig Foranstaltning skal træffes Bestemmelse, om og hvorvidt det efter de forskellige Forhold paa Landets Kyster skal være tilladt paa Søterritoriet ud for hver Kyststrækning at optage Sten, Grus, Sand og deslige, og hvorved der træffes de fornødne Foranstaltninger til Overholdelse ved det offentlige af den saaledes trufne Ordning af Kystfredningen, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“.

Olesen: Mindretallet har jo givet sin Mening til Kende i den foreliggende Betynkning, og jeg skal derfor fatte mig meget kort og henholde mig til den. Vi synes nemlig, at da dette lille Lovforslag er vedtaget af det andet Ting og billiget af Ministeriet, er det saadan temmelig haardt at kaste det til Side som aldeles ubrugeligt. Vel kan Mindretallet nok se, at der maaske er enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, som kunde ændres, og vi kunde maaske ogsaa nok have gaaet med til andre Ændringer, men dette er der jo ikke Tale om her; der er jo Tale om, at Lovforslaget helt skal lægges til Side. Da vi nu ikke kunne se rettere, end at Forslaget, saadan som det er kommet frem, nærmest for at bøde lidt paa Loven af 1862, er et stort Fremskridt, saa kunne vi

heller ikke af den Grund gaa med til at kaste det til Side; thi vi gaa jo saa ud i en ubestemt Fremtid med Hensyn til Ordningen paa dette Omraade, og det er i Virkeligheden saadan, at en Ordning her vil være til stor Gavn baade for Kystejerne og for Stenfiskerne. Grunden til, at vi have haft Vanskelighed ved at vedtage dette lille Lovforslag, er maaske disse Forhold, som nu sidste Efteraar ere fremkomne her i Øresund, men jeg ser ikke rettere, end at disse Øresundsforhold maa være noget særligt for sig, eller om ikke helt for sig, saa dog danne ligesom en Undtagelse i en saadan Lov, fordi jeg antager, at der ikke ret mange Steder paa det danske Søterritorium kan indtræffe saadanne Forhold, som der her har været Tale om ved Øresund. Og jeg kan heller ikke se rettere, end at dersom der skal lægges en Norm for Kystfredningen over det hele, komme vi ind i Forhold, som vi vanskelig kunne overse. Vi kunne heller ikke se, at det er den rigtige Vej at gaa, at gaa bort fra det stedlige Tilsyn ved Afgørelsen af, om Kysten skal fredes, og i det væsentlige overlade det til Staten. Den ærede Ordfører for Flertallet har jo peget paa, at vi have et Krydstoldvæsen, en Fiskerikontrol, og at de kunde føre noget Tilsyn. Ja, men jeg tror nu, at det, som vi saaledes have, vil blive aldeles utilstrækkeligt, og jeg kan ikke se andet end, at hvis disse Institutioner ikke udvides, vil det blive uoverkommeligt for dem at føre dette Tilsyn, og vi maatte da have saakaldte sagkyndige Folk til at føre Tilsynet. Saa ville vi faa et Landpoliti, med Hensyn til hvilket jeg mener, at man heller ikke kan se, hvor vi skulle ende, vi faa da en Stab af Bestillingsmænd eller Embedsmænd, hvad man nu vil, og jeg tror, at det vil gaa saadan, som man paa godt Jydsk kalder, „at Kræmmeren gaar over Silden“. Jeg mener derfor, at vi helst maa holde os til den tidligere Lovgivning, saaledes at det bliver særlig de Autoriteter, som ere valgte af Kommunerne til at efterse disse Forhold, der fremdeles vedblive at gøre det. — Jeg skal ogsaa henvise til, at der jo er mange andre Forhold, hvor den enkelte Mand kan staa lidt pint af Forholdet, men maa finde sig i det, fordi det kommer det offentlige til gode, og den enkelte maa bøje sig derfor og mange Gange, skønt han gør det nødig, betale for noget, som kan komme flere til gode. Jeg vil her blandt andet nævne hele vort Hegnsvæsen, jeg vil nævne Vandsynet ved de offentlige Vandløb; der er det ikke saa sjældent, at den enkelte